

Б. Бисеровъ

Новогодишенъ разказъ

* * *

Ето че се изтича и послѣдния день отъ кървавата стара 1917 година. Върху гробоветъ на падналитъ наши бащи и братя паднаха мрачнитъ сѣнки...

Не се мина много и камбанитъ удариха за молитва въ Божия храмъ. Въ кжщицитъ изведнѣжъ свѣтна. Дѣцата скокнаха радостни отъ лѣглата си и бързо почнаха да се обличатъ. Съ хубави и пѣстри *суровакници*, тѣ поздравляватъ своитъ родители съ народната пѣсень:

Сурова, сурова година

Честита 1918 година и пр.

Тѣзи хубави дѣтски поздравления стигнаха до царството на Дѣдо Господъ. Той сѣдѣше на своя тронъ и около него облечени въ бѣли дрехи *ангелитъ*.

Тука ли сте всички, попита Дѣдо Господъ. Едно ангелче се обади: „само ангелчето на мира го нѣма още“.

Дѣдо Господъ се усмихна и не каза нищо. Той даде знакъ съ ржка и ангелитъ запѣха съ своитъ хубави ангелски гласове:

— Святъ, святъ, Господъ Саваотъ.

— Слѣдъ малко Дѣдо Господъ даде знакъ и тѣ млъкнаха.

Той ги повика при себе си и имъ каза:

— Слушайте, мили ангелчета. Сега вземете по една красива дрѣнова прѣчица, запалете по една звѣздичка и до като е още рано, идете долу по земята да сурвакате заедно съ малкитъ дѣчица